

Աղօթք

Վաղուան սեմին առջեւ

Արտերուն մէջ, օ՛հ, տեսէ՛ք, նոր-նոր ծիւեր կը յառնեն,
 Որոնք փո՛ւշ են թէ ցորեն, մարդ չի գիտեր, չի՛ գիտեր...
 Թերեւս փո՛ւշ են անոնց ըստամոխին, որ՝ կուշտեր՝
 Նաշիւի չեն տար այլոց, մինչ նօթիին՝ են ցորեն...:

Ժամանակին մէջ հնչող ձայներ, ճիւղեր կը լսուին՝
 Հարուածներու, բաղխումի, փրլուզումի ազդարար,
 Ոտի վրայ ըսկըսած հոգեվարքի մը երկար
 Եւ գրքոյի մ'որ հեռո՛ւն կը վարանի տակաւին...:

Ամենուրեք՝ ննջւած մեծ հոգիները բոլոր
 Ռումբերու պէս կը պայթին. հապաղիւքները արեան՝
 Գետինն երեսը չորցած՝ կարմիր բոցեր կը դառնան.
 Զուր քրտինքները ամէն՝ կ'ըլլան հեղեղ մը պոտոր

Եւ կը քշե՛ն, գահավէժ, ժայռեր, թումբեր դարաւոր...:

*
**

Տէ՛ր, բարութիւնըդ այսօ՛ր, իմաստութիւնըդ հիմա՛
 Պէտք է ղրկես աշխարհի՛ այս հիւլէին տանջակոծ.
 Թէեւ մոռցան անոնք Քեզ՝ բայց խելառ հօտը մարդոց
 Միմիայն Դուն կեցրնել կրնաս վիհին համբուն վրայ...:

Մտի պատրոյգը եթէ մարդերուն մէջ վառեցիր
 Ու կեանքն ըրիր անոր իւղ, - Տէ՛ր, մի՛ թողուր որ յանկարծ
 Շրջեն կանթեղը անոնք. ըրէ՛ գայն միշտ լուսարծարծ,
 Եւ փնտրուել տո՛ւր անով նշմարտութիւնըդ անծիր...:

Կեանքին համար բովանդակ՝ կաթեցո՛ւր սէր սրտին մէջ
 Զօրաւորին այսօրուան, գօրաւորին ալ վաղուան.
 Սիրտերն անոնց չըխցունին՝ այլ պարպըւի՛ն ու լեռնա՛ն
 Իրարու մէջ, իրարմով, հազորդութեա՛մբ մը անվերջ...:

Գըքա՛ գոնէ տըղայոց ու ծերերուն. մի՛ թողուր
 Տըղաքն առանց գորովի, ծերերն առանց նեցուկի...
 Թող ընդհարումն ըլլայ կարն եւ թող շուտով հաստատուի
 Խաղաղութի՛ւնը արդար՝ կոռուղներուն մէջ տըխուր...:

Թո՛ղ սասանին ու փըլի՛ն բարձր բերդերն անառիկ
 Ու պատնէշները իյնա՛ն զըրահապատ ետութեանց.
 Ամէն մարդու հաւասար թո՛ղ բաժնըւի ամէն գանձ
 Ու պարտէզները բացուի՛ն ու հոն խուժե՛ն թող մարդիկ,
 Բայց չըկոտրե՛ն ոչ մէկ ծառ, չընգմե՛ն ո՛չ մէկ ծաղիկ...:

ՎԱՀԱՆ ԹԵՔԵՆԱՆ

1930

